

Sygnatura akt XVIII C 104/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Śliwa

Protokolant: p.o. stażysty Edyta Budzińska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.

przeciwko Przedsiębiorstwu A. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Poznaniu

o ochronę praw autorskich

1. Zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwa A. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz pozwanego Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. kwotę 1.004 zł (jeden tysiąc cztery złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 października 2016 r. do dnia zapłaty.
2. Kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 428 zł.

SSO Agnieszka Śliwa

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 19 października 2016 roku, powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. (KRS numer (...)) wniósł o wydanie przeciwko pozwanemu Przedsiębiorstwu A. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (KRS numer (...)) nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, że pozwany ma zapłacić powodowi w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 1.004 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Reprezentuje autorów, będących członkami (...)u, twórców, którzy nie będąc członkami Stowarzyszenia powierzyli swoje utwory pod ochronę oraz członków ponad stu zagranicznych związków ochrony praw autorskich, z którymi (...) ma podpisane umowy o wzajemnej reprezentacji. Sprawowanie przez (...) zbiorowego zarządzania prawami autorskimi zostało potwierdzone zezwoleniem Ministra Kultury i Sztuki /M.P. Nr 45 poz. 641 z 1998 r./ (...). (...)owi jako organizacji zbiorowego zarządzania przysługuje domniemanie, że jest upoważniony do zarządzania i ochrony praw autorskich. Pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystywał utwory słowne, muzyczne, słowno – muzyczne i choreograficzne autorów oraz kompozytorów chronionych przez powoda. Strony postępowania łączyła umowa nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie utworów słownych, muzycznych i słowno – muzycznych ze swego repertuaru w ramach prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej w obiekcie handlowym – Salon (...), zlokalizowanym w P. przy ul. (...). Pozwany zobowiązany był do regulowania wynagrodzenia autorskiego

w wysokości i w terminie określonym w wystawionej fakturze nr (...) z dnia 31 stycznia 2016 roku, zgodnie z zawartą umową. Pozwany nie uregulował należności, wobec czego powstało zadłużenie, które powód dochodzi niniejszym pozwem. Powód wyjaśnił, że dochodzi wynagrodzenia autorskiego w wysokości 971,70 zł za okres od stycznia do grudnia 2016 roku, a także skapitalizowanych ustawowych odsetek za opóźnienie w kwocie 32,30 zł, co daje łącznie kwotę 1.004 zł.

W dniu 18 listopada 2016 roku referendarz sądowy wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz opłaty od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że faktura VAT stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Zarzucił, że w treści pozwu nie zostały zawarte jakiegokolwiek okoliczności faktyczne, dostatecznie uzasadniające istnienie roszczenia oraz jego wysokości. Ponadto – w ocenie pozwanego – strona powodowa nie udowodniła ani nawet nie uprawdopodobniła w toku postępowania, aby wezwanie do dobrowolnego uregulowania zadłużenia pozwanej złożyła – nie przedstawiła bowiem potwierdzenia nadania ani otrzymania ww. pisma. W ocenie pozwanego dowody w postaci faktur VAT nie stanowią na gruncie art. 231 k.p.c. dostatecznej podstawy domniemania faktycznego istnienia stosunku prawnego łączącego strony.

W odpowiedzi na sprzeciw powód ocenił zarzuty pozwanej przedstawione w sprzeciwie od nakazu zapłaty jako bezpodstawne i powołał się na treść łączącej strony umowy. Sprecyzował, że skapitalizowane odsetki zostały naliczone za okres od 16 lutego 2016 r. do 15 października 2016 r. w wysokości 5% w stosunku rocznym zgodnie z art. 359§2 k.c., korzystniejszym dla pozwanego niż odsetki ustawowe za opóźnienie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. Nr 90 z 2006 roku poz. 631 z późn. zm.). Repertuar (...) stanowią utwory: słowne, muzyczne, słowno – muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne autorów polskich i zagranicznych, którzy osobiście bądź przez swoich następców prawnych lub na podstawie umów o wzajemnej reprezentacji z autorskimi związkami zagranicznymi, udzielili (...)owi prawa do reprezentowania ich na polach eksploatacji.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: odpis pełny Krajowego Rejestru Sądowego powoda k.6 – 9, umowa k. 11 – 12

Od dnia 1 grudnia 2009 r. między powodem a pozwanym Przedsiębiorstwem A. (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. obowiązywała zawarta umowa licencyjna nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu udzielenia pozwanemu niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie i/lub udostępnianie utworów ze swego repertuaru za pośrednictwem urządzeń audio (odbiornika programów radiowych), do których to utworów zarządzanie zostało powierzone powodowi jako organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (§ 3 umowy).

Z tytułu udzielenia licencji pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w wysokości 80 zł netto, stanowiącej należność za jeden miesiąc (okres rozliczeniowy), które pozwany będzie przekazywał raz w miesiącu na konto pozwanego w terminie do 15. dnia następnego miesiąca. W §10 pkt 2 umowy postanowiono jednak, że w razie uregulowania honorarium autorskiego za rok (12 miesięcy) z góry w pierwszym miesiącu rozliczeniowym, wynosi ono 790 zł za cały rok. Strony uzgodniły też, że wynagrodzenie zostanie powiększone o kwotę podatku VAT według stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (§ 5 ust. 1 umowy w zw. z § 5 ust. 3 umowy i § 6 ust. 1).

Wynagrodzenie podlegało także zmianie (waloryzacji) w okresach półrocznych liczonych na dzień 1 stycznia i 1 lipca, z uwzględnieniem średniej zmiany, stosownie do wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w sektorze przedsiębiorstw, ustalanego na podstawie obwieszczenia Prezesa GUS w sprawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw (za poszczególne miesiące), za okres objęty waloryzacją.

Strony postanowiły również, że umowa wchodzi w życie z dniem podpisania, a więc z dniem 1 grudnia 2009 r. (§ 12 umowy) i że zostaje zawarta na czas nieokreślony (§ 12 umowy), z możliwością jej wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia (§ 12 umowy). W przypadku natomiast zawieszenia działalności licencjodawcy miał obowiązek poinformować o tym (...) w formie pisemnej na 14 dni przed tym faktem. W przypadku braku pisemnego zawiadomienia, licencjodawca był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia jak za czas prowadzenia działalności (§9 umowy).

Dowód: umowa k. 11 – 12

Za okres od stycznia do grudnia 2016 r. powód w dniu 31 stycznia 2016 r. wystawił na pozwanego fakturę nr (...) opiewającą na kwotę 790 zł netto powiększoną o 23% podatku VAT, tj. 971,70 zł brutto z terminem płatności do dnia 15 lutego 2016 r.

Dowód: faktura k. 13

Powód pismem z dnia 4 lipca 2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty wynagrodzenia dochodzonego niniejszym pozwem.

Pozwany nie zapłacił powyższej należności. Pismem z dnia 30 grudnia 2016 r. pozwany oświadczył powodowi, że rozwiązuje umowę z dniem 30 grudnia 2016 r. w związku z przymusową likwidacją działalności.

Dowód: rozwiązanie umowy – k. 39, wezwanie do zapłaty – k. 14

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, a także przy uwzględnieniu treści art. 230 k.p.c.

Prawdziwość i autentyczność dokumentów złożonych i zgromadzonych w sprawie nie była przez strony kwestionowana. Strona pozwana wywodziła w sprawie, że na podstawie faktury załączonej do pozwu nie można wnioskować, aby strony łączył jakikolwiek stosunek prawny i by rzekomo zawarte umowy zostały wykonane, choćby w części. Te zarzuty strony pozwanej były chybione, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Sąd uznał, iż wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione. Wymaga również zaznaczenia, że zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Bezspornym jest, iż powód jest organizacją zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Zgodnie z tym przepisem organizacjami zbiorowego zarządzania są stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów, wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy. Jak wynika natomiast z art. 105 ust. 1 powołanej ustawy domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania

i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania – co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.004 zł z uwzględnieniem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie wskazanych w pozwie, tytułem wynagrodzenia za okres od stycznia do grudnia 2016 r. w związku z udzieloną licencją na podstawie umowy obowiązującej strony od dnia 1 grudnia 2009 roku. Z dokonanych ustaleń wynika, że między powodem a pozwanym została zawarta umowa licencyjna nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu udzielenia pozwanemu niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie i/lub udostępnianie utworów ze swego repertuaru za pośrednictwem urządzeń audio, do których zarządzanie zostało powierzone powodowi jako organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (§ 3 umowy). Z tytułu udzielenia licencji pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w wysokości 80 zł netto, stanowiącej należność za jeden miesiąc (okres rozliczeniowy), które pozwany będzie przekazywał raz w miesiącu na konto pozwanego w terminie do 15. dnia następnego miesiąca. W §10 pkt 2 umowy postanowiono jednak, że w razie uregulowania honorarium autorskiego za rok (12 miesięcy) z góry w pierwszym miesiącu rozliczeniowym, wynosi ono 790 zł za cały rok. Strony uzgodniły nadto, że wynagrodzenie zostanie powiększone o kwotę podatku VAT według stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (§ 5 ust. 1 umowy w zw. z § 5 ust. 3 umowy i § 6 ust. 1).

Strony postanowiły również, że umowa wchodzi w życie z dniem podpisania, a więc z dniem 1 grudnia 2009 r. (§ 12 umowy) i że zostaje zawarta na czas nieokreślony (§ 12 umowy). Jak wynika ustaleń poczynionych w sprawie pismem, które wpłynęło do powoda w dniu 9 stycznia 2017 r. pozwany poinformował o likwidacji działalności, rozwiązując łączącą strony umowę nr (...) z dniem 30 grudnia 2016 r. Zgodnie jednak z postanowieniami umowy łączącej strony, rozwiązane umowy było skuteczne z upływem 14 dni od pisemnego zawiadomienia powoda o zawieszeniu działalności, a w każdym innym przypadku z upływem trzech miesięcy od wypowiedzenia umowy (§9 i 12 umowy). Tym samym w okresie objętym pozwem, tj. za cały 2016 r. umowa zawarta między stronami nadal obowiązywała.

Pozwany w sprzeciwie zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i wysokości, wskazując, iż powód nie uzasadnił ani w dostateczny sposób nie wykazał, aby rzekomo zawarte umowy zostały wykonane, chociażby w części. Dodatkowo pozwany podnosił, że z samej faktury nie wynika zobowiązanie pozwanego względem powoda, a zatem w jego ocenie powoływanie się na nią przez powoda jest nieuzasadnione.

Zarzutów podniesionych przez pozwanego nie można jednak podzielić.

Strony w łączącej ich umowie nr (...) uregulowały wysokość wynagrodzenia, które pozwany powinien uiszczać na kwotę: w razie płatności miesięcznie 80 zł netto powiększoną o obowiązujący w danym momencie podatek VAT (§ 5 ust. 1 umowy w zw. z § 5 ust. 3 umowy), a w razie płatności jednorazowej za cały rok z góry w kwocie 790 zł netto powiększoną o obowiązujący w danym momencie podatek VAT (§ 10 pkt 2 umowy w zw. z § 5 ust. 3 umowy). Strony określiły też terminy płatności wynagrodzenia miesięcznego – na 15 dzień kolejnego miesiąca i wynagrodzenia rocznego – na pierwszy miesiąc danego roku (czyli do końca 31 stycznia wobec braku określenia konkretnego dnia miesiąca) (§ 6 ust. 1 w zw. z § 5 ust. 1 umowy i §10 pkt 2 umowy). Powód dochodzi w niniejszej sprawie wynagrodzenia rocznego w kwocie 971,70 zł brutto (790 zł netto + podatek VAT), które jest korzystniejsze dla pozwanego (przy wynagrodzeniu płatnym miesięcznie wynosiłoby ono za cały rok 960 zł netto czyli 1180,80 zł brutto). Pozwany nie kwestionował zresztą zasadności stosowania rocznej stawki wynagrodzenia w stosunkach między stronami, w tym za 2016 r.

W związku z tym zarzut, że powód nie podał na jakiej podstawie i w jaki sposób wyliczył swoje wynagrodzenie ujęte w fakturze VAT załączonej do pozwu i że faktura nie kreuje zobowiązania ani uprawnienia, ani nie stanowi dowodu zawarcia umowy, był bezzasadny skoro podstawą naliczenia wynagrodzenia – co już zaznaczono – były postanowienia przedmiotowej umowy, której odpis został złożony wraz z pozwem.

Zarzut pozwanego, że powód nie wykazał, aby zwarte umowy zostały wykonane, w szczególności że „dowodem na okoliczność wykonania zleconych prac zgodnie z zawartą umową nie są wystawione faktury VAT” jest w okolicznościach sprawy bezprzedmiotowy i w żaden sposób, mając na uwadze treść umowy, nie przystaje do przedmiotu łączącej strony umowy.

Co do terminu płatności należy zauważyć, że art. 455 k.c. wyróżnia zobowiązania terminowe i bezterminowe. W zobowiązaniach terminowych termin ich wykonania wynika z treści czynności prawnej, czyli w tym przypadku z zawartej między stronami umowy. Jak wynika z treści umowy łączącej strony, termin płatności miesięcznego wynagrodzenia to 15-ty dzień każdego miesiąca. W odniesieniu z kolei do wynagrodzenia rocznego płatnego jednorazowo strony określiły w umowie termin płatności na pierwszy miesiąc danego roku z góry, czyli do końca 31 stycznia, a to wobec braku określenia konkretnego dnia miesiąca (§ 6 ust. 1 w zw. z § 5 ust. 1 umowy i §10 pkt 2 umowy). Tym samym zobowiązanie pozwanego miało charakter terminowy i jako takie powinno być wykonane we wskazanym w umowie terminie. Przy tym pozwany, jak wyżej wskazano, nie podnosił, że faktury nigdy nie otrzymał (a jedynie, że nie otrzymał wezwania do dobrowolnego pełnienia świadczenia). Ewentualne zarzuty co do mocy dowodowej faktury i tak byłyby bezprzedmiotowe, skoro wysokość wynagrodzenia i termin płatności z tytułu udzielania licencji określone były przez postanowienia wyżej wskazanej umowy.

Trzeba podkreślić, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie procesowym zasada ta została wyrażona w art. 232 k.p.c. Jak stanowi bowiem ten przepis strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisy te nie mogą być jednak rozumiane w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie bowiem sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACa 1489/11, Lex nr 1236067; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt III APa 10/14, Lex nr 1488579; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt VI ACa 693/14, Lex nr 1680070).

To na powodzie spoczywał więc obowiązek wykazania faktu zawarcia umowy oraz naliczenia wynagrodzenia zgodnie z jej zapisami. Powód obowiązkowi temu uczynił zadość. Przedłożył bowiem umowę oraz wykazał, że wynagrodzenie zostało naliczone na podstawie jej postanowień – o czym była mowa powyżej. Pozwany, kwestionując zasadność i wysokość naliczonego wynagrodzenia, ograniczył się wyłącznie do ogólnego stwierdzenia o ich niewykazaniu przez powoda. Pozwany nie tylko nie uzasadnił swojego stanowiska i nie przedstawił na jego poparcie żadnego dowodu, ale również nie podjął nawet próby wykazania, dlaczego w jego ocenie wynagrodzenia zostało przez powoda wyliczone niezasadnie i w nieodpowiedni sposób. Także zatem ten zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Roszczenie powoda było słuszne co do zasady i wysokości.

Również zasadne było żądanie powoda w zakresie skapitalizowanych odsetek za opóźnienie za okres od 16 lutego 2016 r. do 15 października 2016 r. Termin płatności wynagrodzenia rocznego za 2016 r. to bowiem 31 stycznia 2016 r., a więc powód mógł domagać się ustawowych odsetek za opóźnienie zgodnie z art. 481§1 i 2 k.c. od dnia 1 lutego 2016 r. Domagał się ich jednak od daty późniejszej – co wiąże Sąd (art. 321 k.p.c.). Odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od 16 lutego 2016 r. do 15 października 2016 r. od kwoty należności głównej tj. 971,70 zł wynoszą 45,28 zł. Powód domagał się jednak kwoty niższej tj. 32,30 zł, a Sąd nie może orzekać ponad żądanie (art. 321 k.p.c.). Zaznaczyć należy, że pozwany nie kwestionował przyjętej przez powoda daty początkowej naliczania skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od wynagrodzenia rocznego.

Łącznie więc kwota należna powodowi to 1.004 zł, w tym należność główna za 2016r. w kwocie 971,70 zł i skapitalizowane odsetki za opóźnienie za okres od 16 lutego 2016 r. do 15 października 2016 r. w kwocie 32,30 zł .

O należnych powodowi odsetkach od zasądzonej kwoty roszczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za

które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak wynika ze wcześniejszych rozważań pozwany był zobowiązany do uiszczenia wynagrodzenia rocznego do końca stycznia 2016 r., a więc odsetki ustawowe za opóźnienie należne są od dnia następnego po tym dniu. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych mu do dnia 15 października 2016 r. sprzed wniesienia pozwu oraz zażądał zasądzenia dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, co skutecznie nastąpiło w dniu 17 października 2016 roku. Oznacza to, że oprócz skapitalizowanych odsetek, powodowi na podstawie art. 482 k.c. w zw. z art. 481§1 i 2 k.c. należne są odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 17 października 2016 r. do dnia zapłaty. Nadmienić należy, że pozwany nie kwestionował daty początkowej naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie.

Mając na uwadze całokształt przedstawionych rozważań, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.004 zł, stanowiącą należność główną wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 października 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Pozwany przegrał sprawę w całości, wobec czego obowiązany jest zwrócić powodowi koszty procesu. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 51 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także 360 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda zgodnie z obowiązującym w dacie wniesienia pozwu § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. W związku z tym Sąd zasądził z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 428 zł.

SSO Agnieszka Śliwa